

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/14554.**

Benyújtás dátuma: **2021-01-13 08:43**

Parlex azonosító: **BO56IV9I0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Farkas Gergely (független)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: "**Mikor várható, hogy végre elismerik munkaviszonynak az otthoni ápolást?**"

Tisztelt Miniszter Úr!

52 ezer embert érintő és méltatlanul elhanyagolt terület az otthonápolás kérdése. Ide sorolhatóak mindazok, akiknek egy tartósan beteg gyermeket, egy állandó ellátást igénylő felnőttet, vagy egy folyamatos felügyeletre szoruló idős hozzátartozót kell gondozniuk a nap 24 órájában. Emiatt ezek az emberek nem tudnak rendes munkát vállalni, így elesnek a bevételi forrásuktól, ráadásul az ápolással járó extra költségeket is fedezniük kell.

Súlyos probléma, hogy a tartósan beteg gyermekek és felnőttek otthoni ápolása ma Magyarországon nem számít foglalkoztatási jogviszonynak. Az otthoni ápolást végzők csupán segélyre jogosultak, amelynek összege a kiemelt kategóriában is csak 52800 forint. 12 ezer ember gondozza ennyi pénzből súlyosan beteg hozzátartozóját, további 40 ezer ember még ennél is kevesebb pénzből kénytelen gazdálkodni.

Habár igénybe lehet venni ingyenes szakápolói szolgálatot, azonban így csak bizonyos időközönként lenne ápoló az érintett mellett, miközben sok esetben 24 órás felügyeletet igényel a gondozás. Ezért ez a megoldás a legtöbb esetben nem tud segítségül szolgálni az érintett családoknak.

A környező országokban gazdaságilag és társadalmilag mindenhol elismertebb az otthoni ápolást végzők munkája és hazánkkal ellentétben nem jelenti a háztartás ellehetetlenülését, ha tartós beteg él a családban.

Az otthoni ápolás egy olyan megterhelő, a családért vállalt feladat, amiért anyagi és társadalmi megbecsülésre lenne szükség. Ennek alapvető feltétele az otthoni ápolás anyagi háttérének

megfelelő biztosítása az állam részéről, amelyet évek óta követelnek az érintettek, egyesületek, politikusok és a szolidaritást vállaló polgárok egyaránt. Megoldásként szolgálna, ha munkaviszonynak tekintenék az otthoni ápolást és a minimálbérnek megfelelő összeget folyósítanák részükre, amelyből bár még mindig szűkösen, de el tudnák látni a súlyosan beteg hozzátartozójukat és saját magukat is.

Tisztelt Miniszter Úr!

Kérdezném tehát Öntől, hogy miért nem tekintik végre munkaviszonynak az otthoni ápolást és adnak minimálbért az érintetteknek?